

Навчаючись на магістратурі, нас порадувала у навчальному плані асистентська практика, що є унікальною можливістю спробувати себе у ролі викладача. Як виявилось, не така це вже і легка праця готуватися до проведення заняття. Розібравшись з розкладом навчальних занять і навчальними планами (у цьому нам дуже допомагали наші викладачі та методисти), ми працювали над своїми конспектами занять. Ми аналізували необхідну наукову літературу, сліdkували за новинками у науці. Переписували плани конспектів по декілька разів, щоб відшукати саме той «ідеальний план», який допоможе розкрити зміст теми заняття. Удосконалювали своє володіння матеріалом із теми заняття. Шукали альтернативні методи організації роботи із студентами.

І ось, коли ми маємо напрацьований матеріал і залишається подати його студентам, пригадуємо... молодих викладачів, які приходили до нас уперше ще на першому курсі нашого навчання. Чому ж тремтять так руки і не йде хвилювання? Здавалося що ось-ось увесь підготовлений матеріал до заняття просто «вилетить» із голови. Але проходить декілька хвилин пари... знайомимося із студентами...тремтіння у голосі зникає і починаємо подавати необхідний матеріал. Кінець пари. Ейфорія почуттів

переповнює. Пара вдалася: студенти були зацікавлені, активні і звичайно (як же без цього) ми не забули подати важливу інформацію з теми.

Ми вважаємо, щоб стати викладачем, просто необхідно пережити всі ці відчуття. Це допоможе виробити свій стиль викладання, удосконалити свою педагогічну майстерність.

